

Паниум — Число Двадесет

Последователността в Даниил 11 и предупреждението за 2025 г.

Jeff Pippenger

2026-03-02

Пионерското приложение на историята, която изпълни стихове десети до шестнадесети, установи, че Рим, който утвърди видението, се яви в 200 г. пр. Хр., същата година като битката при Паний; и аз предполагам, че през 2025 г. Рим се яви и утвърди видението с встъпването в длъжност на Тръмп и папа Лъв. 2025 г. представлява единственото време, когато папа и президент са били въведени в длъжност в една и съща година. Звярът и неговият образ бяха издигнати през 2025 г. за всички, които са готови да видят. За разлика от пионерите, аз прилагам последователността на стиховете, вместо историята, която първоначално е изпълнила стиховете. Съгласен съм с историята, но извеждам от самите стихове една последователност като рамка за историята, вместо да използвам историята, за да определя рамката на стиховете. Поддържам, че и двата подхода са точни.

Революцията на Макавеите

Прилагам линията на Макавеите по подобен начин. Макавейското въстание през 167 г. пр. Хр. е било доста след битката при Панион през 200 г. пр. Хр. и доста преди Помпей да превземе Йерусалим през 63 г. пр. Хр. Линията, която започва в шестнадесети стих с покоряването на Йерусалим от пълководеца Помпей през 63 г. пр. Хр., и продължава до Тиверий Кесар, който царуваше, когато Исус бе разпнат. Кръстът и Тиверий са представени в двадесет и втори стих на единадесета глава.

И с мишците на потоп ще бъдат пометени пред него и ще бъдат съкрушени; да, и князът на завета. Данаил 11:22.

Завладяването на Ерусалим от генерал Помпей през 63 г. пр. Хр. в шестнадесети стих, а след това и кръстът през 31 г. сл. Хр. в двадесет и втори стих, представляват пророческа линия, която започва със символ на неделния закон и завършва със символ на неделния закон. Двадесет и трети стих представлява прекъсване в пасажа, като по този начин отбелязва двадесет и втори стих като край на пророческата линия, започнала в шестнадесети стих. Наред с ясно изразения край на линията в двадесет и втори стих стои и фактът, че двадесет и втори стих е символ на същия ориентир, представен в шестнадесети стих, като по този начин осигурява свидетелство на алфа и омега, че стихове от шестнадесети до двадесет и втори представляват отделна пророческа линия.

Към това прибавете, че петнадесетият и шестнадесетият стих отбелязват прехода от Селевкидското царство към римската власт, и ще видите прекъсване в приемствеността — от селевкидите в петнадесетия стих към римляните в шестнадесетия, — а поредицата от шестнадесетия до двадесет и втория стих е ясно обособена като една единствена пророческа линия. Шестнадесетият стих въвежда следващата сила, която ще владее Юдея, като по този

начин отбелязва преход в пророческата история, също както и двадесет и третият стих. Поредицата започва и завършва със символ на неделния закон, и завършва в двадесет и втория стих на единадесетата глава.

Смит — и трима кесари

Фактът, че шестнадесети стих представя неделния закон, както и двадесет и втори стих, изисква двата стиха да бъдат съпоставени един с друг. Урия Смит коментира двадесет и трети стих и обяснява защо той представя история, която е започнала по-назад в хода на историята на предходните стихове, а не история, която следва непосредствено след кръста от двадесет и втори стих.

„СТИХ 23. И след сключването на съюза с него той ще постъпва измамливо; защото ще се издигне и ще стане силен с малоброен народ.“

„Него“, с когото се сключва съюзът, за който тук се говори, трябва да бъде същата власт, която е предмет на пророчеството от 14-ия стих насам; а че това е римската власт, се доказва във всякакво съмнение чрез изпълнението на пророчеството в трима личности, както вече бе отбелязано, които последователно управляваха Римската империя; именно Юлий, Август и Тиберий Цезар. Първият, след като се завърна с триумф в крепостта на своята земя, се препъна и падна, и не се намери. Стих 19. Вторият беше наложител на данъци; и царува в славата на царството, и умря нито в гняв, нито в битка, а мирно в собственото си легло. Стих 20. Третият беше престорен и един от най-долните по характер. Той встъпи в царството мирно, но и царуването му, и животът му завършиха с насилие. И по време на неговото царуване Князът на завета, Исус от Назарет, бе предаден на смърт на кръста. Стихове 21, 22. Христос никога вече не може да бъде съкрушен или предаден на смърт; следователно в никое друго управление и в никое друго време не можем да намерим изпълнение на тези събития. Някои се опитват да приложат тези стихове към Антиох и правят един от юдейските първосвещеници княз на завета, макар че те никога не са наричани така. Това е същият вид разсъждение, който се стреми да направи царуването на Антиох изпълнение на малкия рог от Даниил 8; и то се предлага със същата цел; а именно, да се прекъсне великата верига от доказателства, чрез която се показва, че учението за Пришествието е учението на Библията и че Христос сега е при вратата. Но доказателството не може да бъде опровергано; веригата не може да бъде прекъсната.“

„След като ни е превел през светските събития на империята до края на седемдесетте седмици, пророкът, в стих 23, ни връща назад към времето, когато римляните станаха пряко свързани с Божия народ чрез юдейския съюз, 161 г. пр. Хр.; от този момент нататък след това сме отведени по пряка линия от събития до окончателния триумф на църквата и установяването на Божието вечно царство. Юдеите, бидейки тежко потискани от сирийските царе, изпратиха посолство в Рим, за да поискат помощта на римляните и да се присъединят към тях „в съюз на приятелство и съдружие“. 1 Mac. 8; Prideaux, II, 234; Josephus's Antiquities, book 12, chap. 10, sec. 6. Римляните се вслушаха в молбата на юдеите и им дадоха указ, съставен с тези думи:—“

„Указът на сената относно съюз за помощ и приятелство с народа на юдеите. Не ще бъде позволено на никого, който е подвластен на римляните, да води война против народа на юдеите, нито да подпомага онези, които вършат това, било чрез изпращане на жито, или кораби, или пари; и ако бъде извършено нападение против юдеите, римляните ще им помагат, доколкото са в състояние; и също така, ако бъде извършено нападение против римляните, юдеите ще им помагат. И ако юдеите пожелаят да прибавят нещо към този съюз за помощ или да отнемат нещо от него, това ще се извърши с общото съгласие на римляните. И каквото и прибавяне така да бъде направено, то ще има сила.“ „Този указ,“ казва Йосиф Флавий, „бе написан от Евполем, сина на Йоан, и от Язон, сина на Елеазар, когато Юда беше първосвещеник на народа, а Симон, неговият брат — военачалник на войската. И това беше първият съюз, който римляните сключиха с юдеите, и бе уреден по този начин.“

„По това време римляните бяха малоброен народ и започнаха да действат измамно, или с хитрост, както означава самата дума. И от този момент те се издигнаха чрез постоянен и бърз възход до върха на властта, който по-късно достигнаха.“ Урия Смит, *Daniel and the Revelation*, 270, 271.

Кръстът от стих двадесет и две не само завършва една линия със символ, който се намира и в началото на линията, но следващият стих се връща назад в историята, която предхожда кръста — приблизително тридесет години след Паний и приблизително сто години преди Рим да завладее Ерусалим. Ориентирът на съюза на юдеите, който Смит тук определя като 161 г. пр. Хр., е определен от други пионери като 158 г. пр. Хр. Въпросът, върху който се съсредоточавам тук, не е толкова датата, колкото това, че стихове шестнадесет до двадесет и две представят една линия на пророческа история, на която неделният закон е едновременно алфата и омегата. И след като линията от стих шестнадесет до стих двадесет и две бъде изложена, стих двадесет и три повтаря и разширява историята в рамките на линията на стихове шестнадесет до двадесет и две. Пророческата историческа линия, представена от стих двадесет и три, е историята на Макавеите, а историята на Макавеите е свършен паралел на историята на Съединените щати.

Две династии

Макавеите представляват въстание срещу Селевкидското царство, което започва по време на царуването на Антиох Епифан. Въстанието беше срещу северното Селевкидско царство и завърши с победа, която доведе до едната от двете юдейски династии в периода, който в крайна сметка доведе до разрушаването на Ерусалим през 70 сл. Хр. Първата династия беше Хасмонеиската, а втората — Иродианската. Иродианската династия беше второто юдейско управление след избавлението от северното Селевкидско царство. Тя беше пряко свързана с римската система, докато предшестващата Хасмонейска династия по същество беше юдейска. Хасмонеиската династия започна през 141 г. пр. Хр., а през 37 г. пр. Хр. започна Иродианската династия и продължи до 70 сл. Хр.

Династиите представляват управлението на Юдея, древната и буквална славна земя. Макавейското въстание беше от 167 до 160 г. пр. Хр. През 164 г. пр. Хр. Макавеите

прогониха Антиох Епифан от Йерусалим и очистиха и наново посветиха храма, след като Антиох го беше осквернил, но едва през 141 г. пр. Хр. северната селевкидска сила бе напълно сломена и започна хасмонеиската династия.

Иродовата династия е ключ към тази линия, защото именно Ирод Велики заповяда да бъдат избити младенците по времето на раждането на Исус, а синът му управляваше, когато Исус умря. Ирод Велики беше бащата и беше цар над Юдея, но синът му беше само тетрарх, което означава, че беше владетел над една четвърт от царството, по-скоро като управител, отколкото като цар. Ето защо му липсваше властта, което наложи да се свърже с Пилат, за да разпне Христос. Раждането на Исус беше пророческото „време на края“ в Неговата пророческа линия, а смъртта Му представлява неделния закон. Първият Ирод представлява 1989 година, а последният Ирод е неделният закон. Ирод, бащата, към Ирод, сина, е пророческата линия на Христос.

Линията на Макавеите започва с победоносно въстание срещу северен цар, който бе наложил върху юдеите своите гръцки обичаи, култура, както и гръцката религия. Началото на Хасмонеиската династия представляваше 1798 година. Защо е така, бихте могли да попитате? Ако едната династия започва при едно пророческо „време на края“, както беше с Иродовата династия при раждането на Христос, тогава и другата династия по пророческа необходимост би имала същото начало. И двете династии започват с време на края, когато приемем раждането на Христос като „времето на края“, но неразумните никога не виждат разпечатаната светлина, свързана с времето на края.

„В нашите дни, както и в дните на Христос, може да има погрешно четене или погрешно тълкуване на Писанията. Ако юдеите бяха изследвали Писанията с искрени, молитвени сърца, тяхното търсене щеше да бъде възнаградено с истинско познание за времето, и не само за времето, но и за начина на Христовото явяване. Те не биха приписали славното второ пришествие на Христос на Неговото първо идване. Те имаха свидетелството на Даниил; имаха свидетелството на Исая и на другите пророци; имаха учението на Моисей; и ето, Христос беше в самата им среда, а те все още изследваха Писанията за доказателства относно Неговото идване. И вършеха на Христос самите неща, за които бе пророкувано, че ще Му сторят. Те бяха толкова заслепени, че не знаеха какво вършат.“

„И мнозина вършат същото и днес, през 1897 година, защото не са имали опитност в изпитващите вести, обхванати в вестите на първия, втория и третия ангел. Има такива, които изследват Писанията, за да намерят доказателство, че тези вести са още в бъдещето. Те събират свидетелства за истинността на вестите, но не успяват да им отредят надлежното им място в пророческата история. Поради това такива са в опасност да подвежат народа относно определянето на мястото на вестите. Те не виждат и не разбират времето на края, нито кога трябва да бъдат поставени вестите. Божият ден идва с безшумни стъпки; но тъй наречените мъдри и велики мъже дърдорят за „Висше образование“. Те не познават белезите на Христовото идване, нито на края на света.“

Paulson Collection, 423, 424.

Определянето на Христовото раждане като „времето на края“ и следователно като ключа за въвеждането на линията на Макавеите в контекста на настоящата истина за последните дни прави Самия Христос същинския център на този пасаж, което също е доказателство, че това приложение е валидно.

Линията на Макавеите онагледява духовната славна земя, и това онагледяване започва в период, когато гражданите на славната земя се откъсват от политическото и религиозното господство на северния цар. Макавейското въстание, което доведе до Хасмонейската династия, представя 1776 година, а въстанието срещу северния цар, осъществено от Макавеите, представя Войната за независимост. Двадесет и две години от 1776 до 1798 представят Макавейското въстание, довело до Хасмонейската династия във времето на края през 1798 година, което продължи, докато Иродовата династия започна във времето на края през 1989 година. Иродовата династия продължи до разрушаването на Ерусалим през 70 сл. Хр.

Важно е да се разпознае, че в тази историческа линия има два аспекта: тя е илюстрация на древната славна земя, която е прообраз на съвременната славна земя, и започва в рамките на историческа линия, която започва със стих шестнадесети, където Рим завладява славната земя за първи път, като по този начин определя основната тема на линията. Линията от стих шестнадесети до стих двадесет и втори представлява славната земя, а нейният контекст е скоро предстоящият неделен закон. Тази линия също така представя двете класи поклонници, които оказват влияние и върху двете династични управления. Садукееите бяха по-малобройни, но като цяло контролираха еврейската религиозна и политическа система и през двата династични периода. Религиозната система се управляваше от свещеничество, а това свещеничество също беше под влиянието и на садукееите, и на фарисеите. И Хасмонейското, и Иродовото управление бяха под влияние на фарисеите и садукееите, а двете династии представляват управлението на Съединените щати от 1798 година до неделния закон.

Фарисеите и садукееите представляват две партии с политически убеждения, които се отличават по своето становище по въпроса за робството. Демократите са за робството, а републиканците са против робството; и заедно те взаимодействат с политическия апарат на конституционното правителство на Съединените щати. Това правителство е земният звяр от Откровение тринадесета глава, а външната история на земния звяр е представена от неговия републикански рог. Вътрешната история е представена от протестантския рог. Роговете са разделени върху звяра, защото звярът е Конституцията, която отделя държавния рог от църковния рог, но те се движат през историята заедно. Републиканският рог има две влияния — или за, или против робството. Протестантският рог има две влияния — или за съботата на седмия ден, или за първия ден на слънцето.

Приблизително тридесет години след битката при Паний Макавеите отбелязват в историята на Съединените щати шестото царство на библийското пророчество. След това, приблизително век по-късно, се изпълнява стих шестнадесети, когато Йерусалим е завладян, като това е прообраз на кръста. Юдея е второто от трите препятствия, които Рим покорява,

докато поема контрола над света. Генерал Помпей покорява Сирия през 65 г. пр. Хр., а след това и Юдея през 63 г. пр. Хр. Август Цезар ще покори третото препятствие в битката при Акциум през 31 г. пр. Хр. Тази история е представена в последователността от стихове шестнадесети до двадесет и втори.

Към времето на кръста историята на Макавеите вече се развива почти двеста години. Урия Смит посочва, че историята, представена чрез съюза с юдеите в двадесет и трети стих, трябва да бъде съотнесена към отправна точка в историята, настъпила почти двеста години преди историята на кръста в двадесет и втори стих. Историята на кръста в двадесет и втори стих трябва да бъде съотнесена към шестнадесети стих, защото шестнадесети стих също е неделният закон. Това означава, че линията на Макавеите, която е историята на славната земя на Юда, започва много преди неделния закон в шестнадесети стих.

Когато разберем, че милеритната история илюстрира историята на сто четиридесет и четирите хиляди, можем да съотнесем времето на края за милеритите през 1798 г. с времето на края за сто четиридесет и четирите хиляди през 1989 г. Когато правим това, ние наслагваме историята на първия и втория ангел върху историята на третия ангел. 1798 и 1989 са алфа и омега ориентирите в историята на четиридесети стих от Даниил 11.

Стих четиридесети започва при „времето на края“, за което лесно може да се докаже, че е 1798 година; и когато бъде правилно разбрано, разпадането на Съветския съюз през 1989 година изпълни стих четиридесети, и това изпълнение също беше „времето на края“. Две „времена на края“ в един стих, който е в същата глава като линията на Макавеите. Макавейското въстание, което доведе до Хасмонеиската династия, представлява двадесет и двете години от 1776 до 1798 година. През 1798 година започна Хасмонеиската династия, а Иродианската династия започна през 1989 година.

Десети стих на Даниил единадесета глава посочва 1989 година, а шестнадесети стих е неделният закон. Историческата линия в рамките на тези стихове представя три битки, гибелта на един южен цар и навлизането на Рим в пророческата история. Тя съдържа също и линията на две династии, които са прообраз на промяната, настъпваща, когато земният звяр от Откровение тринадесета глава, който „имаше два рога, подобни на агнешки“, „говореше като змей“. Последователно първата юдейска династия е агнето, а втората римска династия е змеят. Първата династия беше юдейска, втората беше римска. Независимо дали юдейски или римски, земният звяр имаше два рога.

Юдейската династия представлява протестантския рог, а римската династия представлява републиканския рог. И двата рога притежават също така пророческо разделение на две. Садукееите и фарисеите осигуряват рамката на демократите, подкрепящи робството, в противоположност на републиканците, противници на робството; като същевременно представляват и двояко разделение на неразумните девиси в противоположност на мъдрите девиси. Фарисеите като неразумни девиси биват очистени при първото разочарование, а садукееите биват очистени при второто очистване на храма. Фарисеите, подобно на църквата в Сардис, заявяваха, че имат име, че са живи, но бяха мъртви, и биват очистени първи; след

това садукееите, които отричаха Божията сила, отричаха силата и вестта на Среднощния вик. Садукееите са заветният народ, който бива подминаван; садукееите са онези, които са удовлетворени от чувствата на добри емоции.

„Пришествието на Христос, както бе възвестено от вестта на първия ангел, се разбираше като представено чрез идването на младоженеца. Широко разпространеното реформационно движение под провъзгласяването на Неговото скорошно идване съответстваше на излизането на девиците. В тази притча, както и в онази от Матей 24, са представени две групи. Всички бяха взели светилниците си, Библията, и с нейната светлина бяха излезли да посрещнат Младоженеца. Но докато „неразумните, като взеха светилниците си, не взеха масло със себе си“, „разумните взеха масло в съдовете си заедно със светилниците си“. Последната група бе приела Божията благодат, възраждащата, просвещаваща сила на Светия Дух, която прави Неговото слово светило на нозете и светлина на пътеката. В страх Божий те бяха изучавали Писанията, за да познаят истината, и усърдно бяха търсили чистота на сърцето и живота. Те имаха лична опитност, вяра в Бога и в Неговото слово, която не можеше да бъде съкрушена от разочарование и забавяне. Другите „взеха светилниците си, и не взеха масло със себе си“. Те бяха действали по подтик. Страхове им бяха възбудени от тържествената вест, но те се бяха осланяли на вярата на своите братя, задоволявайки се с трепкащата светлина на добрите чувства, без задълбочено разбиране на истината или истинско дело на благодатта в сърцето. Те бяха излезли да посрещнат Господа, изпълнени с надежда при перспективата за незабавна награда; но не бяха подготвени за забавяне и разочарование. Когато дойдоха изпитанията, вярата им отпадна и светилниците им загасваха.“ Великата борба, 393.

Независимо дали политически или религиозни, и двете класи се обединяват срещу мъдрите в кризата при полунощ. Казвайки това, започнахме статията, като повдигнахме въпроса, че прилагам четиринадесети стих въз основа на неговото място в хода на стиховете, в противоречие с историческата последователност, представена от стиховете. Прилагам тази логика в съгласие с разположението на двадесет и трети стих. Поставянето на един ориентир следва да съответства на неговото историческо изпълнение. Съюзът, който юдеите сключиха с Рим по време на Макавейския период, определи къде следва да бъде приложен стихът. „Грабителите“ от четиринадесети стих, които утвърждават видението, направиха това през 200 г. пр. Хр., именно годината на битката при Паниум, но битката и грабителите са два различни символа.

„Разбойниците“ стават част от повествованието не за да установят пряка връзка с датата на битката при Паний, а за да обозначат отношението, което те установиха към отслабения петгодишен владетел на Египет, който предстоеше да бъде победен от Антиох. Те не желаеха прекъсване на вноса на египетско жито в Римската империя. Пророческото отношение на Рим към уязвимия петгодишен египетски цар е предметът на стиха. Това застъпничество посочва последиците от срина, който следва опита на Путин да включи подчинението на украинската църква на руската църква, както е било по-рано, преди 1989 г. Този опит поставя началото на постепенното разпадане на неговото южно царство, и когато

Путин умре, както умря Птолемей, или по някакъв начин бъде изпратен в изгнание, както Озия и Наполеон, той пророчески бива отстранен и неговото царство след това се управлява от поредица по-малко способни водачи. Тогава, във времето на петгодишния цар, папският Рим се намесва, за да защити своите интереси, а именно украинската църква.

Папството не заема страна нито на руското, нито на украинското православие; то води игра с всички страни, за да доведе всички религиозни общности под своята власт, както е представено в Исаия 4.

И в онзи ден седем жени ще се хванат за един мъж и ще кажат: Ние ще ядем своя хляб и ще носим своето облекло; само нека се наричаме с твоето име, за да се отнеме нашият укор. В онзи ден Отрасълът Господен ще бъде прекрасен и славен, и плодът на земята — отличен и благолепен за избавените от Израил. И ще се случи, че онзи, който е останал в Сион, и онзи, който е запазен в Ерусалим, ще се нарече свят — всеки, който е записан между живите в Ерусалим. Исаия 4:1–3.

Папството поема контрол над всички религиозни тела, представени като седем жени, тоест всички църкви. Тези седем църкви желаят да бъдат наричани католически, което означава вселенски, и те явно не са Божият народ, защото възнамеряват да носят собствената си премяна. Обединението на всички религиозни тела, които желаят да носят собствените си човешки одежди, се извършва във времето, когато онези в „Ерусалим ще се нарекат свети“, тоест когато отрасълът на Господа се преобразява от лаодикийски в филаделфийски народ; именно тогава папството става глава на всички религиозни тела в самото време, когато ще бъде направено и глава на политическите тела.

През 1989 г. украинската църква беше символ на това как северният цар помита Съветския съюз, а Путин ще се стреми да възстанови предишното отношение на подчинение, ще получи проказа на челото си и ще започне гонение срещу религията, която е отказала неговите искания. Това гонение се състоя в собствената страна на Птолемей, в град Александрия, така че църквите в Русия, които са под влияние на Рим, ще станат цел на Путин и негов край. Докато Тръмп се подготвя за битката при Паний, през 2025 г. се разкрива неговата открита връзка със закрилника на отслабения египетски цар-дете. Римската сила, която през 200 г. пр. Хр. закриляше египетския цар-дете, тогава няма да закриля царя-дете. Тя ще помогне за края на царя-дете. Рим като закрилник на Египет през 200 г. пр. Хр. представлява Рим като разрушител на Египет в битката при Паний.

Милеристи

Милеритите не видяха три римски сили; те видяха само две, но тяхната истина все пак беше истина. Пророческата логика на Антиох като символ ни позволява да приложим четиринадесети стих в история, която предхожда петнадесети стих, дори ако историята, която първоначално е изпълнила стихове четиринадесети и петнадесети, е поставила и двата стиха в 200 г. пр. Хр. Аз твърдя, че шестнадесети стих е скорошно бъдещият неделен закон, че четиринадесети стих е бил 2025 г., а петнадесети стих е все още бъдещата битка при Паниум. Антиох доказва, че трите битки са една пророческа линия, защото той присъства и

в трите битки; но той също така доказва и твърдението, което излагам: че приложението на тези стихове в последните дни е правилно, когато се разпределя правилно чрез методологията „ред след ред“.

Антиох присъстваше и в трите битки, а в последните дни той представлява прокси-властта на папството през 1989 г. (Рейгън и САЩ), през 2014 г. (Зеленски и Украйна), а след това, при битката при Паний, това е същата прокси-власт както през 1989 г., защото Исус винаги представя края с началото. Роналд Рейгън е мъртъв и погребан, така че историческото свидетелство на Антиох е точно според милеритското разбиране, но е подчинено на правилата, които управляват едно приложение „ред след ред“. Последната папска прокси-власт в стиховете е Тръмп, макар че исторически Антиох е бил и в трите битки. За да се изпълни тринадесети стих, Тръмп трябваше да загуби вторите избори, защото в тринадесети стих той „се завръща“, по-силен от всякога, достатъчно силен, за да понесе куршум през ухото — което, заедно с десния палец на ръката и десния палец на крака, беше онова, което трябваше да бъде помазано с кръв, когато свещениците бяха помазвани.

Рейгън предобразяваше Тръмп, защото Рейгън е първият от последните осем президенти от времето на края през 1989 година. Линкълн предобразяваше Тръмп, защото той беше първият президент републиканец. Линкълн беше убит от демократи, поддръжници на робството, в съюз с Рим, а и двамата — Роналд Рейгън и неговият папистки двойник Йоан Павел II — оцеляха след опити за покушение. Тръмп беше политически убит през 2020 година чрез откраднатите избори в изпълнение на Откровение 11:7, а след това през 2024 година беше възкресен в изпълнение на стих 11.

И когато завършат своето свидетелство, звярът, който излиза от бездната, ще воюва против тях, ще ги победи и ще ги убие. ... А след три дни и половина дух на живот от Бога влезе в тях, и те се изправиха на нозете си; и голям страх обзе онези, които ги гледаха. Откровение 11:7, 11.

Възкресението на Тръмп беше неговото „завръщане“ от тринадесети стих и то също така представи паралел на една характерна черта на Рим, защото Рим е „осмият, който е от седемте“, а Тръмп е образ на Рим.

И звярът, който беше и не е, той е и осмият, и е от седемте, и отива в погибел. Откровение 17:11.

Вторият мандат на Тръмп го прави осмия президент след Рейгън, а понеже той беше и шестият, Тръмп, в съответствие с папството, е „осмият, който е от седемте“. Осем е символът на възкресението, което подчертава, че той, като образ на папството, е трябвало да има смъртоносна рана, която да бъде изцелена, за да „се завърне“.

И видях една от главите му като че ли смъртно ранена; и смъртоносната му рана оздравя; и цялата земя се почуди и тръгна след звяра. Откровение 13:3.

Когато смъртоносната рана бъде изцелена, светът „се удивява след звяра“; и когато Тръмп бе възкресен като осмия, който е от седемте, през 2024 година, той „се завърна“ и целият

свят се удиви след него.

И след три дни и половина дух на живот от Бога влезе в тях, и те се изправиха на нозете си; и голям страх обзе онези, които ги гледаха. И чуха силен глас от небето, който им казваше: Възлезте тук. И възлязоха на небето в облак; и враговете им ги гледаха.

Откровение 11:11, 12.

Тръмп „се завърна“ в изборите през 2024 г., а след това през 2025 г. и той, и папа Лъв бяха въведени в длъжност. Исус отправи пряко и справедливо предупреждение към всеки, който желаше да види.

И тъй, когато видите мерзостта на запуснението, за която е говорил пророк Даниил, че стои на свящото място — (който чете, нека разбира), Матей 24:15.

Марк го казва може би малко по-ясно.

Но когато видите мерзостта на запуснението, за която говори пророк Даниил, да стои там, където не трябва, (който чете, нека разбира,) тогава онези, които са в Юдея, нека бягат по планините. Марк 13:14.

Мерзостта на запуснението е Рим във всяка от трите му фази. Езическият, папският и съвременният Рим са символ на предупреждение за Божия народ. Предупреждението следва да бъде разпознато, когато Рим се намира на „свящото място“ или там, където „не трябва“ да бъде. Славната земя е святата земя в Писанието, а Съединените щати са духовната славна земя.

И Господ ще наследи Юда като Свой дял в светата земя и пак ще избере Йерусалим. Да мълчи пред Господа всяка твар, защото Той се е подигнал от Своето свято обиталище. Захария 2:12, 13.

Когато видите Рим да стои на свящото място, Господ избира Ерусалим като Свой заветен народ за последен път. Когато Рейгън, първият от осемте президенти, устрои таен съюз с антихриста от библейското пророчество, това представляваше открит съюз с Рим от страна на осмия и последен президент от времето на края през 1989 г. Омега-символите често обръщат атрибутите на алфа-символа.

Встъпването в длъжност на папа Лъв и на Тръмп през 2025 година разкрива открита връзка между морския звяр и земния звяр от Откровение тринадесета глава. Обръщането към открит съюз между Тръмп и Лъв, който бе предобразен от тайния съюз между Рейгън и Йоан Павел II, ни уведомява, че подкрепата на египетския цар-дете, чрез която се изпълни стих четиринадесети през 200 г. пр. Хр., представлява липса на подкрепа в последните дни.

2025 установява външното основополагащо видение или пророчество, защото издига Рим като предупреждението на Рим, което Даниил отъждествява със символиката на „мерзостта на запуснението“. Предупреждението за мерзостта на запуснението се дава преди разрушението, представено чрез „запуснение“. При обсадата на Йерусалим под Цестий предупреждението бе представено чрез знамената на римската власт, поставени в свещените

предели на светилището. Онези, които видяха, разбраха, послушаха и напуснаха града, бяха запазени, когато обсадата бе подновена. Те видяха римския предупредителен знак. Християните, които се отделиха от компрометираната църква в Пергам и впоследствие от църквата в Тиатир, избягаха в пустинята, когато видяха човека на греха да седи в Божия храм. Тези свидетелства посочват предупреждение за мерзостта на запустението, за която говори Даниил, в последните дни.

Ние многократно сме показвали, че 1888 г. беше обсадата на Цестий, а завършекът на кризата около неделния закон е обсадата на Тит. Законопроектите на Блеър за неделния закон от 80-те години на XIX век, заедно с неделните закони, които бяха въведени в някои южни щати през 80-те години на XIX век, бяха предупреждението на Цестий, което също така отбелязва разграничителната линия в съветите на Сестра Уайт относно живота на село. Преди 80-те години на XIX век нейният съвет беше, че в бъдеще ще трябва да се преместим на село, но след 80-те години на XIX век животът на село беше нещо, което вече е трябвало да бъде осъществено. Предупредителният знак на законопроектите на Блеър, насърчаващи белега на властта на папската сила, който се обсъждаше през 80-те години на XIX век, предобразяваше Патриотичния акт при 11 септември, защото ангелът от Откровение осемнадесета глава се яви и в двете тези истории.

9/11 беше предупреждението за Цестий, който поставя своята власт на святото място, където не бива, защото при 9/11 римското право замени английското право. В процесите на Пелоси от 2021 г. клаузата за надлежен съдебен процес беше отхвърлена и това представлява още една стъпка към обсадата на Тит, която завършва с предстоящия скоро неделен закон в Съединените щати. Обсадата е период от време. 1888 говори за бунта на вътрешния протестантски рог, а 9/11 говори за бунта на външния републикански рог. Интронизацията на папата от славната земя в същата година, в която е интронизиран и последният президент, представлява последното предупреждение за мерзостта на запустението, стояща там, където не ѝ е мястото, непосредствено преди битката при Паниум. Битката при Паниум води непосредствено към неделния закон и битката при Аквиум, която представляваше третото и последно препятствие за езическия Рим, а след това езическият Рим властваше върховно в продължение на 360 години в изпълнение на Даниил 11:24. При неделния закон шестото и седмото царство са и двете покорени от Рим, а след това съвременният Рим царува за един символичен час, или четиридесет и два символични месеца.

В шестнадесети стих Помпей, който току-що е покорил първите пречки на езическия Рим в Сирия, след това покорява и Ерусалим. Помпей събаря първите две пречки на Рим, а Август Цезар покорява третата при Аквиум. Съвременният Рим първо покорява царя на юга през 1989 г. в изпълнение на четиридесети стих и както е предобразено в десети стих. След това, при неделния закон, съвременният Рим покорява своята втора и трета пречка чрез Съединените щати, а после Обединените нации незабавно се съгласяват да дадат царството си на папската власт. Езическият Рим покори две чрез Помпей, а след това една, а папският Рим покори една през 1989 г., а след това следващите си две в шестнадесети стих, където

Помпей е отбелязан с второто си завоевание.

Независимо дали това е била третата пречка при Аксиум за езическия Рим, или когато третата пречка — представена от прогонването на готите от град Рим през 538 г. — бива преодоляна, щом Рим надвие третата пречка, той управлява върховно.

Наистина Господ Йехова няма да извърши нищо, без да открие тайната Си на слугите Си, пророците. Амос 3:7.

Господ несъмнено ще даде окончателното проявление на предупредителния знак, който е представен като мерзостта на запустението в книгата на Даниил, преди да настъпи запустението. Този предупредителен знак е откритият съюз, за разлика от тайния съюз на Рейгън, който е представен през 2025 г. Господ няма да доведе наказание, без първо да даде предупреждение, а Амос говори съвсем ясно за това какво представлява тайното откровение към Неговите слуги и към кого е насочено то.

Чуйте това слово, което Господ изговори против вас, о, синове Израилеви, против целия род, който изведох от Египетската земя, казвайки: Само вас познах измежду всички земни племена; затова ще ви накажа за всичките ви беззакония. Амос 3:1, 2.

Амос се обръща към последното поколение от Божия избран заветен народ, което трябва да бъде наказано, в съответствие с двадесет и петимата мъже, които се покланят на слънцето в Езекил осма глава. Амос представя Лаодикийската вест, която е вестта на третия ангел по време на заличаването на греха във времето на съда над живите. Предупреждението на Амос се основава върху обединението на две страни.

Могат ли двама да вървят заедно, ако не са съгласни? Ще изревава ли лъв в гората, когато няма плячка? Ще нададе ли млад лъв глас от бърлогата си, ако не е уловил нищо? Може ли птица да падне в примка на земята, където няма примка за нея? Ще вдигне ли някой примка от земята, без да е уловил съвсем нищо? Ще се затръби ли с тръба в града, и народът да не се уплаши? Ще има ли зло в град, което Господ да не е сторил? Амос 3:3–6.

Предупреждението за двама, които ходят заедно като един, е поставено в контекста на примка, улавяща птица от земята. Птиците са символи на религиозни тела, а папството е клетка на всяка нечиста и омразна птица в Откровение.

И извика със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана обиталище на бесове, свърталище на всеки нечист дух и клетка на всяка нечиста и омразна птица. Защото от виното на яростта на нейното блудство пиха всички народи; и земните царе блудстваха с нея, и земните търговци се обогатиха от изобилието на нейния разкош. Откровение 18:2, 3.

Птица в клетка е пленена птица, и когато един народ извършва блудство с римската блудница, той става пленена птица; а птицата, която се издига над всички други пророчески птици, е силата, чийто троен дом се съгражда, утвърждава се при неделния закон, на нейното място, което е Сенаар, което е Вавилон. Това е птицата, която получи смъртоносна

рана през 1798 г., или, както заявява Захария, над чиято кошница бе поставен оловен похлупак, но след това бе издигната от птиците на спиритизма и отстъпническия протестантизъм.

Тогава ангелът, който говореше с мене, излезе и ми каза: Издигни сега очите си и виж що е това, което излиза. А аз рекох: Що е то? И той каза: Това е ефа, която излиза. Каза още: Това е техният образ по цялата земя. И ето, повдигна се един талант олово; и това е една жена, която седи всред ефата. И той каза: Това е нечестието. И я хвърли всред ефата; и хвърли оловната тежест върху отвора ѝ. Тогава издигнах очите си и погледнах, и ето, излязоха две жени, и вятърът беше в крилете им; защото имаха крила като крилете на щъркел; и те вдигнаха ефата между земята и небето. Тогава казах на ангела, който говореше с мене: Къде носят те ефата? А той ми каза: Да ѝ построят дом в земята Сенаар; и тя ще бъде утвърдена и поставена там върху собствената си основа. Захария 5:5–11.

Примката на Амос улавя птицата от земята, защото тя представлява съюза, който предшества скоро идващия неделен закон, при който земната птица е уловена; и според Амос този съюз е изобличение за Лаодикийския адвентизъм на седмия ден, защото в града ще бъде затръбнен предупредителен тръбен глас, който те ще откажат да чуят.

Ще засвири ли тръба в града, и народът да не се уплаши? Ще има ли зло в град, което Господ да не е сторил? Наистина Господ Иеова няма да направи нищо, без да открие тайната Си на слугите Си пророците. Лъвът изрева — кой няма да се убои? Господ Иеова говори — кой не може да пророкува? Амос 3:6–8.

Лъвът, който реве, е Лъвът от Юдовото племе, който представлява Христос, когато Той запечатва и разпечатва Своего пророческо Слово. Откритият съюз от 2025 г. е обсадата на Цестий, и символът на разбойниците сред Божия народ се утвърждава, когато виждате двама да ходят заедно, които никога не би трябвало да съществуват съвместно. Рим, съюзен и приведен в съгласие с протестантите, е оксиморон, защото да бъдеш протестант означава да протестираш срещу Рим.

Ще продължим с тези неща в следващата статия.

Твърде късно, за да се избегне примката

„И нека се помни, че Рим се хвали с това, че никога не се променя. Принципите на Григорий VII и Инокентий III и до днес са принципите на Римокатолическата църква. И ако тя само имаше силата, би ги приложила и сега със същата енергичност, както през отминалите векове. Протестантите малко съзнават какво вършат, когато предлагат да приемат помощта на Рим в делото на възвеличаването на неделята. Докато са устремени към осъществяването на своята цел, Рим се стреми да възстанови властта си, да си върне изгубеното върховенство. Нека веднъж бъде установен в Съединените щати принципът, че църквата може да използва или да контролира властта на държавата; че религиозните обреди могат да бъдат налагани чрез светски закони; накратко, че властта на църквата и държавата трябва да господства над съвестта — и тържеството на Рим в тази страна е

осигурено.

„Божие слово е дало предупреждение за надвисналата опасност; нека то бъде пренебрегнато, и протестантският свят ще узнае какви всъщност са целите на Рим едва когато вече ще бъде твърде късно, за да избегне примката. Тя безшумно нараства в сила. Нейните учения упражняват влиянието си в законодателните зали, в църквите и в сърцата на хората. Тя издига своите високи и масивни постройки, в чиито тайни усой ще се повторят предишните ѝ гонения. Скрита и неподозирана, тя укрепва силите си, за да осъществи собствените си цели, когато настъпи времето да нанесе удара си. Всичко, което тя желае, е изгодна позиция, и такава вече ѝ се предоставя. Скоро ще видим и ще почувстваме каква е целта на римския елемент. Който повярва и се покори на Божието слово, чрез това ще навлече върху себе си укор и гонение.“ Великата борба, 581.

„Има един свят, който лежи в нечестие, в измама и заблуда, в самата сянка на смъртта — заспал, заспал. Кой чувстват душевно терзание, за да ги събудят? Какъв глас може да достигне до тях? Умът ми е пренесен в бъдещето, когато ще бъде даден сигналът: „Ето, Младоженецът иде; излезте да Го посрещнете.“ Но някои ще са отложили да се снабдят с масло за допълване на светилниците си и твърде късно ще открият, че характерът, който е представен чрез маслото, не е прехвърлим. Това масло е правдата на Христос. То представлява характера, а характерът не е прехвърлим. Никой човек не може да го осигури за друг. Всеки трябва сам за себе си да придобие характер, очистен от всяко петно на греха.“ Bible Echo, May 4, 1896.

„Когато гледах как бедни души умират поради липса на настоящата истина, а някои, които изповядваха, че вярват в истината, ги оставяха да умират, като задържаха необходимите средства за придвижването напред на Божието дело, гледката беше твърде мъчителна и аз помолих ангела да я отстрани от мен. Видях, че когато Божието дело изискваше част от тяхното имущество, те, подобно на младия човек, който дойде при Исус (Матей 19:16–22), си отиваха наскърбени, и че скоро преливащият бич ще премине и ще отнесе всичките им притежания, а тогава ще бъде твърде късно да пожертват земни блага и да си съберат съкровище на небето.“ Ранни писания, 49.

„Юда видя, че молбите му са напразни, и се втурна от залата, възкликвайки: Твърде късно е! Твърде късно е! Той почувства, че не може да живее, за да види Исус разпънат на кръст, и в отчаяние излезе и се обеси.“ Копнежът на вековете, 722.